

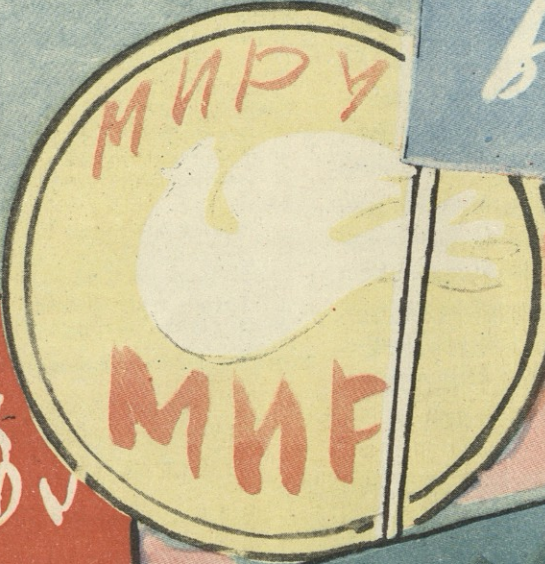
ბუნება

ბათუმის XXXVII წელი უახლესი 2 პან.

1
1959

სამაისო თვიკული

გვყავართ
ხარხარს!

რაღონდ
ჯანთონი
☘

160

1090
R33

უპირატესი
უჩინოელოეი

ბაუბარჯონ
1
მეორეს

ლი
რე

☘
ბაუბარჯონ
პარტიის
XXI
ყრილობის
ისჯომრიულ
ბუნების

თბილისის
ქართული

წელს გაზაფხულის ნაადრე-
ვად მოსვლასთან დაკავშირებით
თბილისის სამკერვალო ფაბრი-
კებში შეიქმნა საზამთრო პალ-
ტოების და სამოსის მკერავთა
დამკვერელი ბრიგადები. ამი-
ტომ შხატანსაცმელის მალაზიის
გამგებებს წინადადება ეძლევათ

დროულად გაიტანონ მალაზიებიდან თუკი რამ გააჩნიათ სა-
ზაფხულო და მომზადებული შეხედნენ მოზღვავებულ საზამ-
თრო ტანსაცმელს, რათა ფართო მოხმარების საზამთრო
სამოსით მომარაგებამ შარშანდღევით მთელ ზაფხულს არ
გასტანოს.

* * *

თბილისის სამშენებლო კანტორებმა წარმოებაში წარმატე-
ბით დანერგეს მშენებლობის ეგრეთწოდებული „მიდი, რა
გენაღვლებას“ მეთოდი. ამ მეთოდის თანახმად, ყველა შენო-
ბას, როგორც წესი, ნედლი მასალისაგან დამზადებულ კარ-
ფანჯარა უკეთდება. ამ მეთოდის უპირატესობა ისაა, რომ
თუ ოჯახში ხანძარი გაჩნდა, ნედლ მასალას ცეცხლი არ ეკი-
დება. პაპანაქება სიციხეში კარ-ფანჯარა იგრიხება, სკდება და
ნიავეს საშუალება ეძლევა თავისუფლად იმოდროს ოთახში.
აღნიშნული მეთოდი ზამთარშიც კარგ შედეგებს იძლევა.
ოთახიდან მძიმე ჰაერი თავისუფლად გადის გარეთ, ხოლო
ბინადრები მთელი ზამთრის განმავლობაში უზურნველყოფი-
ლი არიან სუფთა ჰაერით.

* * *

ამას წინათ დიდი ქართველი კომპოზიტორის, ზაქარია
ფალიაშვილის პირად არქივში ნაპოვნი იქნა დღემდე უცნობი
დოკუმენტი „ანდერძი“, რომლიდანაც ირკვევა, რომ მან თა-
ვისი მუსიკალური განძი მემკვიდრეობად დაუტოვა ქართველ
ხალხს და არა ზოგიერთ კომპოზიტორს, ამიტომ ეს უკანონო
დოკუმენტი მითვისებული მუსიკალური მემკვიდრეობა დაუყოვნებლივ
უნდა დაუბრუნდეს გენიალური მუსიკოსის კანონიერ მემკვიდ-
რეს, ხალხს. კულტურის სამინისტრო იძლევა გარანტიას, რომ
კომპოზიტორებს, რომლებსაც ჩამოერთვათ აღნიშნული გან-
ძი, მისი მითვისებისას გახარჯული ნოტების ქალაქის საფა-
სური აუნაზღაურდებათ.

* * *

კინოსტუდია „ქართული ფილმის“ ტერიტორიაზე ჩამო-
ყალიბდა გარკვეულ რეჟისორთა და სცენარისტთა ორგანიზა-
ცია „ვინც რა უნდა თქვას“. ამ ორგანიზაციის წევრებმა
ზედმიწვევით კარგად უნდა იცოდნენ მსახიობთა თავის მოჭ-
რა. რეჟისორის და სცენარისტის ნიჭი სავალდებულო არ
არის. ამ ორგანიზაციაში შესვლის მსურველებს თავისუფლად
შეუძლიათ გაეცნონ ორგანიზაციის საქმიანობას თბილისის
კინოეკრანებზე ყოველდღიურად, დილის 10 საათიდან ღამის
12 საათამდე.

* * *

პიონერთა სასახლეში გახსნილია სპეციალური სექცია, სა-
დაც იზრდებიან იუბილეებზე და საზეიმო სხდომებზე გამომს-
ვლელი ბალები. აქ სწავლაგავილ 8-9 წლის ბავშვს თა-
ვისუფლად შეუძლია ილაპარაკოს ილია ჭავჭავაძის ფილოსო-
ფიურ მსოფლმხედველობაზე, მენდელეევის პერიოდული სისტე-
მის მეცნიერულ ღირებულებაზე, ბარათაშვილზე, როგორც
მუზეუმის ღმერთზე. მეგობრობასა და სიყვარულზე „ვეფხის
ტყაოსანში“ ივანე მაჩაბლის თარგმანთა შექსპირისეული გა-
გების ემოციონალურობაზე, სამყაროს მატერიალურ აღქმაზე
და სხვა. ეს სექცია ხელს უწყობს იმ ბავშვთა სულწასული
შეზოგადების გულის გახარებას, რომლებსაც არ შეუძლიათ
ელოდონ როდის გაიზრდება ბავშვი და როდის შეისწავლის
ყოველივე ამას თავისით.

მახარაძე—თბილისის მატარებელმა ზამთრის სუსხიანი დილის ექვს
საათზე მოაკივლა თბილისს.

თაფლივით ტკბილ ცოლ-შვილში მოუხაროდა მივლინებიდან ვადაზე აღ-
რე დაბრუნებულ სანდროს.

ვაგონიდან კი არ ჩამოვიდა, ისეუბნა პირდაპირ.
ჩორთით გამოიარა ბაქანი.

კუნაპეტი ღამე გაერღვია ნათურების მირიადს.

ტაქსის მოლოდინში დრო რომ არ დაეკარგა, ეცა პირველსავე «გეხეს».

გატკიცინებული ხუთთუმნიანი შეაჩეჩა მძღოლს.

დააკაკუნა რკინის ალაყაფზე.
ცოტა ადრე კია, მაგრამ ან დათიკოს გაეღვიძება, ან გაბროს და ცას
ეწევიან ჩემი ყურის მეზობლებიო.

გაგიგონია?—ხმა არსაიდან.
ისევ კაკუნი... მერე კაკუნი გადასული ბრახუნში და თითქმის ყველა ფან-
ჯრის ერთბაშად ვალება...

— ვინაა ეგ გიყი?
— ვის დაკარგვიხარ? ვინა ხარ, რომ მოთრეულხარ ამ შუალამისას?

— ვინაა ეგ მათხოვარი?
— მაწანწალა!

ყველაზე უფრო მისი საყვარელი მეუღლე გაჰყვიროდა:—ამოგიწყდეს ცოლ-
შვილი, ვინა ხარ?

ხმა ჩაუვარდა სანდროს.
მოზუზული ჩამოჯდა ჩემოდანზე და დაუწყო ლოდინი დილას.

ბოლოს, როგორც იქნა, ირიყრაჟა. ცა გაფითრდა, გაიცრცია, გაფერმკრ-
თალდა.

ზმორებ-ზმორებით წამოიშალნენ მეზობლები. ვილაცამ ალაყაფი გამოაღო
და შეუშვა სახეგაცრეცილი სანდრო.

მისმა გოგონამ თავის მამას მიამგვანა ყბამოქცეული მამამისი.
ხალხნი და ჯამაათნი, ცოლ-შვილში თუ მოვიხაროდეთ, დილის ექვს
საათზე ნულარ ჩამოჰყვებით მატარებელს, გესმით?

თბილისის სამშენებლო ორგანი-
ზაციები სათანადოდ არ იყენებენ
ახალ ტექნიკას.

— სანამ შემდეგ ხართულზე მოვატ-
წევდეთ, ალბათ, ეს ხეც გაიზრდება და
იოლად წავალთ.

რაიონში წასვლას ისევ ის ვარჩიე, რომ დისერტაცია დავიცვა და მეცნიერი გავხდე. მართალია, თავიდან არ მქონია საამისო მოწოდება და მონაცემები, მაგრამ ადამიანები სამეცნიერო ხარისხით ხომ არ იზადებიან?

საშუალო სკოლა ისე დავამთავრე, რომ «სამიანზე» მაღალი ნიშანი ან მიმიღია. ესეც მამაჩემის პურ-მარილის წყალობა იყო, თორემ «ორიანიც» სანატრელი მექნებოდა. მასწავლებლები ათასგვარი ეპითეტით მამკობდნენ. ახლა რომ მაგონდება, მათ მაგივრად დიდ უხერხულობას ვგრძნობ ზოგიერთი ცხოველის წინაშე.

კლასში 2—3 წელიწადს ვიჯექი, რომ უფრო ღრმად დავუფლებოდი მეცნიერების საფუძვლებს. ზოგიერთებმა ეს სხვანაირად გაიგეს და ზარმაცად მომნათლეს. ახლა ხომ დარწმუნდებიან, როგორ ცდებოდნენ ჩემს შეფასებაში.

უმაღლეს სასწავლებელში შესვლას 10 წელი მოვანდომე. დამთავრებას—ცოტა მეტი (ეს არ არის სარეკორდო დრო. ზოგიერთები უფრო მეტ ხანს ანდომებენ). თბილისის არც ერთი უმაღლესი სასწავლებელი არ დამიტოვებია, თითო-ოროლა წელიწადი ყველგან ვსწავლობდი. ამან განსაზღვრა ჩემი განათლების ფართო პორიზონტი, რომელიც ესოდენ საჭიროა მომავალი მეცნიერისათვის.

უმაღლეს სასწავლებელს, როგორც იქნა, დავემშვიდობე. ჩემი მშობლები დიდი ხანია ელოდნენ ამ ბედნიერ დღეს. ეგონათ ახლა მაინც ვიზამდი სოფლისაკენ პირს, მაგრამ ამაოდ. სკოლაში რუსთაველის «ვეფხისტყაოსნის» ერთი ტაეპიც არ მისწავლია ზეპირად და ახლა გენიალური პოეტის წინაშე ჩადენილ დანაშაულს იმით ვასწორებ, რომ დღე და დღე ბოლთას ვცემ მისი სახელობის პროსპექტზე.

დიდხანს ვფიქრობდი სადისერტაციო თემაზე და ბოლოს არჩევანი ასეთ საკითხზე შევაჩერე: «ჭაობიან ადგილებში შობინადრე შავთვალა ბაყაყის ვოკალური მონაცემები». ამ თემას ჯერ არავინ შეხებია და პრიორიტეტი მე მეკუთვნის. ჩემის აზრით, თუ კაცი მეცნიერების გამდიდრებას ფიქრობს, ისეთი რამე უნდა გააკეთოს, რომ საკაცობრიო მნიშვნელობა ჰქონდეს. შთამომავლობა მაღლიერი დარჩება.

პირველად ჩემს უახლოეს მეგობრებს გავაცანი სადისერტაციო თემა. მათ ისე მომიწონეს, რომ სიხარულისაგან პირდაპირ რესტორანში გამაქანეს და მეც

ნიერების გზა დამილოცეს. მთელი ღამე სვამდნენ ჩემი ბრწყინვალე ნიჭისა და დაუშრეტელი ენერჯის სადღევრძელოს, რა სასიამოვნო იყო მათი სიტყვები. მაშინ დავრწმუნდი, რომ აქამდე არა მცოდნია საკუთარი თავის ფასი. თავმდაბლობა კარგია, მაგრამ მე მეტისმეტი მომდის.

დილით ამხანაგმა მაწყენინა. ღვინო რომ მოეკიდა, წამოიღულღულა: — ეს სადისერტაციო თემა კი არა სისულელეაო. მე ამისათვის დიდი ყურადღება არ მიმიქცევია. სიმთვრალეში რას არ იტყვის კაცი. მან რომ იცოდეს ზოგიერთები რაზე იცავენ დისერტაციას, მაშინ ასეთ ბოდვას არ მოყვებოდა. დაბეჯითებით მითხრეს, რომ ერთ კაცს ყვითელთვალა ბუზების ბუზილის თავისებურებაზე დაუტყავს დისერტაცია. ბოლოს და ბოლოს, შავთვალა ბაყაყი უფრო მეტი არ არის ყვითელთვალა ბუზზე?

ამას წინათ ერთი ნაცნობი იმდენად გაკადნიერდა, რომ ისიც კი მკითხა: — შენს სადისერტაციო შრომას რა პრაქტიკული მნიშვნელობა ექნება? ჩემთვის რომ მნიშვნელობა ექნება, ეს მე კარგად ვიცი და სხვებისათვის ექნება თუ არა, ესეც მე ვიჯავრო?

მერე დასძინა: — თუ დისერტაციას ბაყაყზე იცავ, თბილისში რა გინდა, რაიონში უნდა წახვიდე, სადაც მათი საკონცერტო გამოსვლებიაო. ყველას რომ მოუსმინო, გაგაგიჟებენ. მე დისერტაციას იმიტომ მოვკიდე ხელი, რომ რაიონში წასვლა არ მინდოდა, ეს ტუტუცები კი ნერვებს მიშლიან. რა მოხდა? ზოგიერთები ასურეთისა და ბაბილონის მეფეებსა და მათ სამარხებზე იცავენ დისერტაციას მაშინ, როცა არც იქაური მეფეები უნახავთ და არც მათი სამარხები, მაგრამ ეს ხარისხის მიღებაში ხელს არ უშლით. მე ბავშვობაში მაინც

მინახავს ბაყაყები. მათი ყიყინით ყურები მქონდა გამორყურებული.

დისერტაციის დაცვამდე შრომა უნდა დავბეჭდო. ამიტომ საკანდიდატო მინიმუმის ჩაბარებაზე ჯერაც არ მიფიქრია. მე რომ ჩვენი გამომცემლობების ამბავი ვიცი, სანამდე ჩემს სადისერტაციო შრომას წიგნად გამოსცემენ, მინიმუმს კი არა. მაქსიმუმს ჩააბარებს კაცი.

ჯერ ერთი, თუ კაცს ბედმა და გამომცემლობის დირექტორმა გაუღია, რაც იშვიათი შემთხვევაა, სამ წელიწადს მოსამზადებელ გეგმაში იქნება, შემდეგ სამ წელიწადს საგამომცემლო თემატურ გეგმაში და ოთხიოდე წელიც სტამბაში. ამიტომ რა მაჩქარებს!

ცოტა უხერხულია ჩემი ასაკის კაცი-სათვის მშობლების კმაყოფაზე ყოფნა, მაგრამ ყველაფერი ეს ხომ მეცნიერების ინტერესებისათვის ხდება. მართალია, მამაჩემის შრომადღებზე მიღებულ ფულებს მე უშრომლად ვხარჯავ ქალაქში, მაგრამ რას იზამ, ყოველი დიდი საქმე მსხვერპლს მოითხოვს. ჩემს მშობლებს ისიც ეყოფათ, რომ მეცნიერი შვილი ეყოლებათ, თუ ღმერთმა ქნა და მანამდე იცოცხლეს. აბა როგორ უნდათ, შუა გზაზე ხომ არ მიმატოვებენ 40 წლის ახალგაზრდას!

მ. ნუკრიძე

საბავშვო პიკრინასთან

ნახ. დ. ერისთავისა

— თინიკო, რა ხაინტერესოა, შარშან პირველი მაისი ხუთშაბათს ყოფილა!

— მთელი წელიწადი მატარებთ, შარვალი კი მოკლედ შეგიკერიათ.

შე კაი კაცო, ერთ წელიწადში, ოც სანტიმეტრზე მეტს არ გაიზრდებოდი!

ვერს იხევენებს დედაბერი, რას ნიშნავს უცხოობის სიტყვები?...
ლამით ვერა და ვერ გამოიციან იღუმალი უცხოობის სტუმრობის მიზანი.
ტრესტის მმართველის მეუღლემ სამსახურში მისვლა ძლივს მოასწრო,
რომ ანერვიულდა ტელეფონი.

- ალო, ვინ გნებავთ?
- ტრესტის მმართველის მეუღლე მნებავს.
- მე გახლავართ.
- სასწრაფო, აუცილებელი და გადაუდებელი საქმე მაქვს, უნდა გნახოთ.
- მობრძანდით.
- იქ არა, სახლში უნდა გნახოთ, ან სადმე სხვაგან.
- ვინა ბრძანდებით?
- არავინაც არა ვბრძანდები, მაგრამ მინდა ვბრძანდებოდეთ.
- ვერაფერი გავიგე.
- ვიცოდი, რომ ვერ გაიგებდით, მაგრამ გნახეთ და გაგაგებინებთ!
- რას?

— ეგ მე ვიცი. მაშ ასე, შვიდ საათზე მოვდივარ თქვენთან, აუცილებლად დამხვდით. არავითარი არა, შევთანხმდით.

ჯერ ტრესტის მმართველი არ დაბრუნებულა... ირეკება.

დიასახლისი შიშით თრთის, თრთის დედაშილიც, ბავშვებიც თრთიან.

ალბენ კარებს. შემოდის ახმახი. მარჯვენა ხელს არ იღებს ჯიბიდან. არც კი შეხედავს დამხვდურთ. ათვალეირებს კარადებს, საწოლებს, ხალიჩებს, ტელევიზორს, რადიომიმღებს, მაცივარს, სავარძელს, ბროლეულს, გადადის ოთახიდან ოთახში. ცახცახებენ ქალები:— ვინ არის, იქნება ბანდიტია, რა უღევს იმ მარჯვენა ჯიბეში, ხელს რომ არ აშორებს?

— ვინა ბრძანდებით?—უკანასკნელ ძალღონეს მოიკრებს და კითხულობს ტრესტის მმართველის მეუღლეს.

— ხომ ხედავთ ვინცა ვბრძანდები.

— რა გნებავთ?

— ცოლი.

— მერე აქ რა გინდათ?

— თქვენი და მინდა შევიროთ.

ნ უ

რ ა მ ბ ო ვ ე ბ თ

უცხოობა

ვილაცა ახმახი შემორბის ეზოში, პირველ სადარბაზო შესასვლელს მიადგება, ლიფტს მეოთხე სართულზე აპყავს, ვისთან მიდის, როცა არც ტრესტის მმართველია უან, არც მისი მეუღლე. ვინ არის, რა უნდა? უცხოობი კი აკაკუნებს კარებზე და რეკავს თანაც. კარი ოდნავ იღება და...

- ვინ გნებავთ?—კითხულობს დედაბერი.
- ტრესტის მმართველი.
- სახლში არ გახლავთ, შვილო.
- გამიღეთ კარი, დავულოდები.
- თეატრში არიან, პირველ საათამდე ვერ მოვლენ.
- მით უკეთესი, გამიღეთ კარი.
- სამსახურში ნახეთ.
- აუცილებელი საქმე მაქვს, გამიღეთ კარი.
- ხომ გითხარით შინ არ გახლავთ—მეთქი.
- თქვენი ქალიშვილი?
- თეატრშია.
- მეორე ქალიშვილი?
- სადა მყავს მეორე?
- როგორ თუ არა გყავთ?—უკვირს ახმახს და თვალებს აბრიალებს.—

კეთილი, მე წავალ, მაგრამ...

- მე და არა მყავს.
- მული გეყოლებათ.
- რა ვქნა, არა მყავს.
- დეიდაშვილი?
- ბიჭია.
- მამიდაშვილი?
- ისიც.
- ვინმე ქვრივი გეყოლებათ, უშნო იყოს, ულამაზო, არ დავეძებ, ცოდვა ვარ, ნუ დამტოვებთ უცოლოდ.

— ქალების მეტი რაა. ითხოვეთ რომელიმე.
— რომელიმე რომ მინდოდეს, ჩემს შეყვარებულს ვითხოვდი, მაგრამ თქვენი ნათესავი მინდა, ნუ მეტყვიით უარს...
— რაღა ჩვენი ნათესავი გინდათ მაინცდამაინც?
— თქვენ დიდი ხალხი ხართ, ცნობილი, გავლენიანი. თქვენი სიძე რომ ვიქნები, ბინასაც მომცემთ, დიდ ადგილსაც გამომიწახავთ... სწორედ ამიტომ შეგაწუხეთ, არა ვარ ცუდი ბიჭი, ახლავ შევირთავ, პასპორტი აქა მაქვს, ცოდვა ვარ, ნუ მეტყვიით უარს, ნუ დამტოვებთ უცოლოდ...

ვაჟივარის როლი

ეს ერთგვარი თამაშია. მისი გამოგონება ჩემი ხუთი წლის ვაჟივარის ეკუთვნის.

— მამიკო, — მეუბნება იგი, — მოდი შენ ჩემი ბიჭი იყავი, მე კი შენი მამიკო ვიქნები. — მეც ვეთანხმები.

— ასეა, აბა, ჩემო ბიჭიკო, მომეცი ხელი, — ისე ენერგიულად დაიწყო მან უცებ მამის როლის შესრულება, რომ მე სიცილი ვერ შევიკავე. — ქუჩაზე ნუ გადაირბენ, შეხედე, მანქანა მოდის! — შეშფოთებით წამოიძახა მან, როცა მე ქუჩის მეორე მხარეზე მსურდა გადავსულიყავი. მე შევჩერდი. ბაღში რომ შევედი, ასანთი ამოვიღე, ჩემმა ბიჭუნამ იგი მაშინვე წამართვა და ამიხსნა, რომ ეს სათამაშო ბავშვებისათვის არაა გაკეთებული. რაღა დამჩნეოდა, ბაღის ღერო მოვვლიჯე, და პირისაკენ წავიღე.

— ახლავე გადავადე ეგ ღერი. ვინ იცის ვის არ დაუდგამს მისთვის ფეხი. — მან ზიზლით გაიქნია თავი. ამ წუთში მისი ხმა და მანერა პირწავარდნილი დედამისისა იყო.

— მოდი, მამიკო, გავიქცეთ, — ვთქვი მე და ადგილიდან მოვწყდი.

— ამ წუთში დაბრუნდი უკან, შე მხეცო, ფეხი არ წამოკრა რამეს, თორემ დედაშენის ენას რა გადაურჩება. — ეს ჩემი შინამოსამსახურის ხმას ჰგავდა.

— აბა რა ვქნა, არ ვითამაშო? — ავწუწუნდი მე.

— დაჯექი აქ და უყურე სხ ვები როგორ თამაშობენ, ფეხი არ მოიცვალო ადგილიდან, თორემ გაგხეთქავ კვახივით. მე წავალ და ერთ ჰიქა ლუღს გადავკრავ. — ეს უკვე მე ვიყავი.

— მეც მინდა ლუღი. ავწუწუნდი ისევ.

— გასკდა შენი მუცელი, მამაშენივით ლოთი უნდა გამოხვიდე?!

ალარაფრის დამატება საჭირო აღარ იყო, — ეს უკვე ჩემი სიღედრი ლაპარაკობდა. შევეცადე საკითხის თემა სხვა რამეზე გადამეტანა და ბავშვური კილოთი წამოვიწყე:

— მამიკო, სამთვალა ველოსიპედი მიყიდე რა!..

— ამ წუთში ენა ჩაიგდო, რამდენჯერ გითხარი ქუჩაში არაფრის ყიდვა არ მთხოვო-მეთქი!

— მიყიდე რა? — გავასარსალე ფეხები.

— არ გაჩერდები? — კბილებში გასცრა ბიჭმა, იქით-აქეთ გაიხედ-გამოიხედა და ჩემი ყურისაკენ წამოიღო ხელი. ეს ისევ მე ვიყავი.

მეტის გაგრძელება აღარ შეიძლებოდა. ბავშვი უკიდურესად გაბრაზებული იყო, თვალეები ბოროტად უელავდა. თამაში დამთავრებულად გამოვაცხადე. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ჩემს ავტორიტეტს შელახვა ელოდა.

როცა მართლ დავრჩი ერთი წუთით წარმოვიდგინე ჩემი თავი ჩემივე ბავშვის როლში და ურუნტელმა დამიარა. ჩემი დიდი ბედნიერება ახლასაა, რომ ჩემს ბიჭიკოს ჯერ არ შეუძლია ამ სტრიქონების წაკითხვა.

მ. ოქროპირიძე

— ამხანაგო დირექტორო, ეკონომისტ-მა გამოიანგარიშა, რომ მუშა დურგლი-შვილის წინადადებით წარმოება ნახევარ მილიონ ეკონომიას ღებულობს.
— უჩაღ! ახლავე გავეცით პრემია ეკონომისტს!

ნახ. ზ. ლეჟავასი

— ამ კვარტალში ქვანახშირის ამოღების გეგმა თუ არ შევასრულეთ, თავი მოგვეჭრება.
— ნუ გეშინიათ, მიწას გავხეთქავთ, შიგ ჩავძვრებით და შევასრულებთ!

რედაქტორი — ნიკო შველიძე. | სარედაქციო კოლმბია: აკ. ბელიაშვილი, ნ. ღუმბაძე, ხ. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. ქელიძე. | ხაკ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирик-юмористический журнал „Няньги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 69. ტელეფონები: რედაქტორის — 3-76-69, ხაერთო განყოფილების — 2-13-29.

გამომც. № 8. ხელმოწ. დასახ. 3/IV-1959 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნახ. ფურც. 1,37. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. 14. ავტორებს ხელნაწერები არ უბრუნდებათ. შვკ. № 386 ეუ. 00870. ტირ. 40.000.

სამკანალო პროდუქციის გამოყენება

ფართო მოხმარების საქონლის დამამზადებელი
ზოგიერთი საწარმო უზარისხო პროდუქციას უშვებს.

საქართველოს სარეწაო საბჭოს არტელ „სპორტრიკოტაჟის“
მიერ გამოშვებული მამაკაცის მაისურები.

არტელ „გამარჯვების“ მიერ გამოშვებული ქალის თავსაფრები.

თბილისის ფეხსაცმლის
№ 1 ფაბრიკაში დამამზადე-
ბული ბავშვის ფეხსაცმელი.

თბილისის ადგილობრივი მრეწველობის სამ-
მართველოს სამფორის რაიონის სამრეწველო კომ-
ბინატის სამკერვალო საამქროს მიერ გამოშვე-
ბული მამაკაცის შარვლები.